

Eenvoudig zichzelf

ACTEUR HANS KESTING SCHUWT HET AVONTUUR NIET. DIE HANG naar spanning zit nu eenmaal in zijn genen. Maar de tijd van wild experimenteren is voorbij. Hij zoekt het gevaar nog steeds op, maar dan vooral in zijn vak. Op het toneel.

door Esther Kleuver

'A cteren op zich is al een spannende aangelegenheid', vertelt Hans Kesting. „Wat dat betreft heb ik voor een vak gekozen dat op z'n zachtst gezegd onveilig is. Elke keer is er toch weer die spanning of het lukt of niet. Dan hoef je het niet zozeer in drugs of andere toestanden te zoeken. Dan kom je met fantasie ook al een heel eind. Ik leg mijn ziel en zaligheid in mijn toneelrollen. Mijn pijn, twijfels, verdriet, geluk, dromen en verwachtingen: alles kan ik erin stoppen.”

De rol van de SS'er Max Aue, in de toneelbewerking van het controversiële boek *De welwillenden* van Jonathan Littell die hij momenteel bij Toneelgroep Amsterdam/Het Toneelhuis speelt, biedt in ieder geval weer voldoende uitdaging.

Terwijl hij het avontuur eind jaren 90 even in een overstap naar de televisie zocht. Zo zat hij achter het stuur van *Taxi*, maakte hij samen met Paul de Leeuw *Ouwe jongens* en presenteerde hij zijn eigen *Hans Kesting show*. Daarmee kwam een langgekoesterde droom uit, maar het bracht hem niet wat hij ervan had verwacht. „Het bleek totaal niet mijn ding. Natuurlijk was ik zo groen als gras. Ik vond het niet leuk en ik kon het ook niet. Het duurt even voordat je zoiets aan jezelf durft toe te geven. Maar in

zo'n studio met die autocue voelde ik me net een konijn dat in het licht van koplampen wordt gevangen. Uiteraard zaten er ook leuke kanten aan. Zoals die keer dat ik op Texel door het Korps Mariniers op sleeptouw werd genomen. Maar ik werd er behoorlijk ongelukkig van.”

Ook de hoop op een glanzrijke carrière op het witte doek heeft hij inmiddels opgegeven. Een kwestie van berusting? „Nee, eerder een vreugdevolle constatering. Er gaat niets boven het live element van toneel. Je vertelt met z'n allen dat verhaal. Als ik als Richard III zenuwachtig in de gang sta te wachten, mijn collega's op toneel zie en het publiek hoor, dan voel ik dat ik helemaal áán sta. Dat ik dat met de crème de la crème mag doen, is geweldig. Sta ik het ene moment met *Kings of war* in het prestigieuze Théâtre National de Chaillot in Parijs te spelen, het volgende moment is dat *Othello* voor 1500 man in Taipei. Al

was het misschien anders geweest als ik niet op dit niveau had kunnen werken. Ik werk nu met mensen die onderscheidend in dit vak zijn. Ik prijs me echt gelukkig.”

Want uiteindelijk blijkt hij zich vooral op het toneel thuis te voelen. Sinds Hans Kesting na zijn televisieavontuur terugkeerde bij Toneelgroep Amsterdam waar hij al sinds 1987 speelde, maakte hij als acteur een sterke ontwikkeling door. Hij leerde het af om de clown uit hangen als hij het even niet meer wist. Hij werd rustiger en serieuzer, zowel privé als in zijn vak. Het leverde hem in 2008 de Louis d'Or op en vorig jaar ontving hij de Albert van Dalsumring uit handen van Gijs Scholten van Aschat.

„Ik speel nu meer vanuit de eenvoud met dat grote lijf van me. Ik haal er niet meer van alles bij en doe mijn teksten precies zo dat ze onmiskenbaar dat ene betekenen. Dat is ook het leuke aan ouder worden in dit vak: er-

varing verrijkt. Ik weet nog goed dat ik net bij Toneelgroep Amsterdam aan de slag ging. Dan keek ik om me heen en vroeg ik me af hoe ik me daar in hemelsnaam staande ging houden. Ik heb geleerd dat je veel zelf voor elkaar moet boksen. Dat je bijvoorbeeld de tijd die je niet aan het repeteren bent, ook aan het repeteren bent.”

Want ook in zijn vrije tijd neemt zijn vak hem volledig in beslag. „Tijdens de repetitieperiode ben ik thuis meestal niet te genieten. Dan ga ik monomaan denken en ben ik voor mijn man Marcio niet bepaald de leukste. Tijdens het koken sta ik mijn tekst te leren en als hij iets vertelt, luister ik niet echt. Heel egoïstisch, eigenlijk.”

Dat SS'er Max Aue spelen indringender is dan bijvoorbeeld de bloeddorstige Richard III ontkent Kesting in eerste instantie, maar daar komt hij op terug. „Je bent je toch bewust van de zwaarte van het onderwerp, de kwetsbare thematiek.”

Hij zuigt dan ook alles wat met het thema te maken heeft, in zich op. Hij bekeek de ruim negen uur durende documentaire *Shoah* over de holocaust vrijwel achter elkaar. Hij wordt fel wanneer het over de parallellen met het heden gaat. „Die Wilders en die Trump vind ik een verschikking. Dat ze de kans krijgen hun gif te blijven rondstrooien. Hoe zij in die wond blijven peuren zonder alternatieven te bieden. De geschiedenis heeft geleerd dat extreme systemen zoals het nationaalsocialisme er ook niet van de ene op de andere dag waren. Jarenlang werd op het onderbuiksentiment ingespeeld.”

Kesting vindt het fijn dat hij een verhaal mag vertellen dat ertoe doet terwijl tegelijkertijd de magie van het theater behouden blijft. Als jonge jongen genoot hij samen met zijn oma bij de blijspelen in het Hofpleintheater en met zijn ouders bij Snip & Snap. „Als kind al had ik het verlangen me te manifesteren en mensen naar me te laten kijken. Ik zocht het dan in mijn fantasie. Een kartonnen doos was een ruimteschip en op school vertelde ik hele verhalen over de Apollo-raket-

vluchten die ik ter plekke verzon. De leraar wist heel goed dat ik onzin verkocht, maar liet me begaan. De hele klas hing aan mijn lippen.”

De klasgenoten hebben plaatsgemaakt voor het schouwburgpubliek. „Inmiddels weet ik: ik ben gewoon wie ik ben, een toneelacteur. Mijn talent, mijn lijf, brein, stem, onzekerheid en angsten: ik ben bereid al die dingen gul in de strijd te gooien, te gebruiken en te laten gebruiken. Wat overigens niet wil zeggen dat het gemakkelijker wordt. Ik ben veel zenuwachtiger om het toneel op te gaan. Het moet elke keer maar weer gebeuren. Niet dat je niet weet dat je kunt toneelspelen, maar ik zou willen dat ik er wat makkelijker over dacht. Maar kennelijk hoort dat bij me.”

„Al met al kan ik in deze fase van mijn leven rustig zeggen dat ik er iets van heb gemaakt”, concludeert hij. Zijn motto is echter 'morgen is er misschien niet weer een dag'. Heeft dat iets te maken met het feit dat er in 1996 hiv bij hem werd geconstateerd? „Nee, daar sta ik eigenlijk nauwelijks nog bij stil. Ik sport veel, eet gezond en neem elke ochtend twee pilletjes. Mijn drie-maandelijkse controles zijn inmiddels teruggeschroefd naar elk halfjaar. Het heeft er eerder mee te maken dat ik straks 56 word. Dat ik al over de helft van mijn leven ben, beangstigt me soms. Ik merk ook bij dit stuk dat er toch fysieke slijtage begint op te treden.”

Of hij altijd wil blijven spelen, weet hij niet. Zijn Braziliaanse man Marcio die halverwege het interview hun teckel Figo komt ophalen, is inmiddels tien jaar in Nederland en Kesting bekent dat zij een soort afspraak hebben dat ze in de toekomst wellicht elders gaan wonen.

„Misschien vertrekken we naar het buitenland en kom ik eens per jaar terug om een stuk te spelen of zo iets. Ik heb eigenlijk nog geen idee. Voorlopig vind ik het goed zo.”

PROFIEL

Hans Kesting (Rotterdam, 6 oktober 1960) studeerde af aan de Toneelacademie Maas-tricht. Al gedurende zijn studie speelde hij bij het Publiektheater en nadat hij zijn diploma had behaald, stond hij ook op de planken bij het Zuidelijk Toneel, Toneelgroep Amsterdam en Carrousel. In 1992 kreeg hij een vaste aanstelling bij Toneelgroep Amsterdam, maar eind jaren 90 ruilde hij het toneel in voor een tv-carrière: *Taxi*, *Ouwe jongens* en de *Hans Kesting show*. Uiteindelijk keerde hij terug bij Toneelgroep Amsterdam, waar hij voor zijn rol in *Angels in America* in 2008 de Louis d'Or kreeg. Voor *Kruistochten* en *Romeinse tragedies* werd hij voor dezelfde prijs genomineerd. Vorig jaar ontving hij de Albert van Dalsumring. Nog steeds speelt Kesting regelmatig in tv-series en films.

Als kind was kartonnen doos al een ruimteschip

Waarschuwing

In het controversiële boek *De welwillenden* beschrijft Jonathan Littell vanuit het perspectief van SS'er Max Aue hoe deze steeds een stap verder zet in het monsterlijke systeem van het nationaalsocialisme. Aue formuleert het als volgt: 'Ik zie mezelf niet als duivel. Er waren steeds redenen om te doen wat ik heb gedaan. Zij die doden zijn mensen, net als degenen die worden gedood, dat is het verschrikkelijke. Nooit kunt u zeggen: ik zal niet doden. Ik ben een mens zoals u.'

Hans Kesting die Aue speelt in de toneelbewerking van *Toneelgroep Amsterdam/Het Toneelhuis*, beaamt dat. „Ik sta ook niet voor mezelf in. Je weet niet wat je doet onder bepaalde omstandigheden. Dit verhaal een waarschuwing.”

De welwillenden is tot en met 22 juni in diverse theaters te zien.

INDRINGENDE ROL SS'ER OP PLANKEN

**Hans Kesting: „Ik heb geleerd
dat je veel zelf voor elkaar moet
boksen.”**

FOTO ANDREAS TERLAAK

